

«Πιστεύω πως είμαι καλός πατέρας, αλλά χωρίς το iPhone νιώθω στερημένος»

/ [Γενικά Θέματα](#)

Φωτό: thessbomb.blogspot.com

Τρία νέα βιβλία επιχειρούν να δώσουν απαντήσεις στο πρόβλημα της νοσηρής επιρροής των social media στην καθημερινότητά μας

The New York Times

Το σπίτι μου μπορεί να μοιάζει με το δικό σας. Καθώς πληκτρολογώ αυτές τις γραμμές, η κόρη μου, η Χάριετ, 14 ετών, ασχολείται με το iPhone της χοροπηδώντας ανάμεσα σε τουλάχιστον οκτώ ιστοσελίδες social media αλλά σπανίως μπαίνει στο Facebook, το οποίο, λέει, είναι ξεπερασμένο, «του 2011». Ο γιος μου, ο Πεν, που είναι 15, θα κοιμάται για κάμποσες ώρες ακόμη. Ξαγρύπνησε μ' ένα φίλο του παίζοντας βιντεογκέιμ, το Call of Duty και το Eve, με καύσιμα μια ποικιλία από τα αγαπημένα του ομοιώματα τροφίμων: γαριδάκια, νάτσος, γκοφρέτες κι ένα νέο αναψυκτικό με γεύση Mountain Dew. Είναι το καθιερωμένο μενού των ψηφιακών πολεμιστών.

Τα παιδιά μου είναι έξυπνα, καλόκαρδα και, κατά το μάλλον ή ήττον, καλά προσαρμοσμένα. Μου αρέσει που νιώθουν άνετα στον ψηφιακό κόσμο, ικανά να

ψαρεύουν εκεί όπως οι νεαρές αρκούδες στα ποτάμια με τους σολομούς. Η γυναίκα μου, η Κρι, κι εγώ τους έχουμε επιτρέψει να σερφάρουν ελεύθερα στον ψηφιακό κόσμο, αλλά φοβόμαστε μήπως αυτή η χαλαρότητα έχει καταστροφικά αποτελέσματα. Τα παιδιά μας είναι πιο χλωμά απ' όσο θα έπρεπε, δεν ανέχονται την περιστασιακή πλήξη, εκνευρίζονται όταν δεν υπάρχει σύνδεση Wi-Fi. Και οι βαθμοί τους στο σχολείο δεν είναι και τόσο ικανοποιητικοί.

Κάθε καλοκαίρι, θεσπίζουμε αυστηρούς κανόνες για τη νέα σχολική χρονιά: όχι λάπτοπ στις κρεβατοκάμαρες, σχολικό διάβασμα πριν από τον «χρόνο οθόνης», όχι ηλεκτρονικά μετά τις 10 μ.μ., όχι αγορές iTunes χωρίς άδεια. Όμως, πριν περάσει μία εβδομάδα, γεμάτη καβγάδες, η «τάξη» διασαλεύεται. Φέτος, λοιπόν, σκέφτηκα ότι χρειαζόμαστε βοήθεια. Κάθισα λοιπόν να διαβάσω τρία βιβλία που προσφέρουν κατανόηση και συμπαράσταση.

Φωτό: insurancedaily.gr

Η Κάθριν Στάινερ-Αντέρ, η συγγραφέας του βιβλίου «Η μεγάλη αποσύνδεση» (Catherine Steiner-Adair, «The Big Disconnect», εκδ. Harper, σελ. 374), είναι κλινική ψυχολόγος, καθηγήτρια στην Ιατρική Σχολή του Χάρβαρντ. Το βιβλίο της

είναι βασισμένο σε χιλιάδες συνεντεύξεις και μιλάει εύγλωττα για την ανάγκη να περιορίσουμε τον «χρόνο κομπιούτερ» των παιδιών μας. Περιγράφει επίσης μια γενιά από γονείς, «μη διαθέσιμους, αποσυνδεδεμένους ή ναρκισσευόμενους». Δαπανούμε τον ελεύθερο χρόνο μας ατενίζοντας τα κινητά μας και αναζητώντας το επόμενο μήνυμα, e-mail ή tweet.

Τα παιδιά, δηλώνει, «έχουν βαρεθεί να βρίσκονται στην αίθουσα αναμονής της ζωής των γονιών τους». Ενωσα εδώ ότι η συγγραφέας με κάρφωσε. Μ' αρέσει να πιστεύω ότι είμαι καλός πατέρας, αλλά δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι χωρίς το iPhone μου στην παλάμη, νιώθω στερημένος.

Η συμβουλή της μοιάζει με εκείνη που ακούμε στα αεροπλάνα για την περίπτωση κινδύνου: Βάλε ο ίδιος τη μάσκα οξυγόνου προτού προσπαθήσεις να βοηθήσεις τα παιδιά σου. Η περίληψη αυτών που μας προτείνει να τους πούμε είναι τόσο καλή, που την έβγαλα φωτογραφία με το iPhone μου: «Αυτός εδώ δεν είναι δικός σου υπολογιστής - Ξέρω πως έχει το όνομά σου πάνω του, αλλά είναι δικός μου υπολογιστής (ή του σχολείου σου). Είμαι γονιός σου και έχω το δικαίωμα να βλέπω όλα όσα γίνονται εκεί. Πρέπει να χρησιμοποιείς υπολογιστή σε ανοιχτό χώρο. Δεν επιτρέπεται να κλειδώνεις την πόρτα του δωματίου σου, ούτε να παίρνεις το κομπιούτερ στο κρεβάτι σου. Δεν μπορείς να σβήνεις την οθόνη όταν περνάω από δίπλα. Εχουμε έναν κώδικα συμπεριφοράς και περιμένουμε από σένα να τον εφαρμόζεις: Μην ανεβάζεις φωτογραφίες που δεν θα άρεσαν στη γιαγιά σου. Μην κάνεις τίποτα που δεν θα το ενέκρινα».

Ο Αλεξ Σότζουνγκ Κιμ Πανγκ, ο συγγραφέας του βιβλίου «Ο εθισμός της περίσπασης» (Alex Soojung-Kim Pang, *The Distraction Addiction*, εκδ. Little, Brown & Company, σελ. 290), επισκέπτης καθηγητής στα Πανεπιστήμια του Στάνφορντ και της Οξφόρδης, εστιάζει σε αυτό που ορίζει ως «στοχαστική χρήση του υπολογιστή» και μας προτρέπει να επιτύχουμε μια ισορροπία. Υποστηρίζει ότι είναι εφικτό να κάνουμε λελογισμένη χρήση των ψηφιακών μέσων. Μας προτρέπει να αφήνουμε κατά μέρος τα ηλεκτρονικά μας, τουλάχιστον κατά διαστήματα, και να ασχολούμαστε με «εντόνως ανάλογα πράγματα». Σε αυτά περιλαμβάνεται, π.χ., το να παρασκευάσουμε «ένα κέικ σοκολάτας αρκετά μεγάλο ώστε να μας φτάσει για το διάβασμα του πολυσέλιδου μυθιστορήματος του τελευταίου συγγραφέα που αναδύθηκε στη λογοτεχνική σκηνή της Νέας Υόρκης». Ελκυστική πρόταση.

Στο βιβλίο τους «Η γενιά των ψηφιακών εφαρμογών» (Howard Gardner και Katie Davis, *The App Generation*, εκδ. Harper, σελ. 256) ο Χάουαρντ Γκάρντνερ (καθηγητής στη Harvard Graduate School of Education) και η Κέιτι Ντέιβις (βοηθός καθηγήτρια στη Σχολή Πληροφορικής του Πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον) γράφουν: «Τα παιδιά που μεγαλώνουν σήμερα δεν ζουν μόνο σ' έναν κόσμο πλημμυρισμένο από “εφαρμογές” αλλά καταλήγουν να πιστέψουν ότι ο κόσμος και η ζωή τους δεν είναι παρά ένα σύνολο “εφαρμογών”».

Η σύζυγός μου κι εγώ παλεύουμε ακόμη να ορίσουμε τους «διαδικτυακούς κανόνες» για τη σχολική σεζόν 2013-14. Και προσπαθούμε να έχουμε κατά νου ότι δεν είμαστε οι καλύτεροι φίλοι των παιδιών μας. Είμαστε οι γονείς τους.

Πηγή: news.kathimerini.gr